

Η αντιμετώπιση του θανάτου.

του Γιώργου Ν. Παπαθανασόπουλου.

Η λογική που επικράτησε στην κυβέρνηση Μητσοτάκη για να επιβάλει τα αυστηρότατα μέτρα περιορισμού της κινήσεως των πολιτών και του κλείσιμου χιλιάδων επιχειρήσεων στην Ελληνική Επικράτεια ήταν να αποφευχθούν οι εκατόμβες των νεκρών, ιδιαίτερα των ηλικιωμένων. Η ζωή είναι το υπέρτατο αγαθό, ενώπιον του οποίου υποχωρούν τα άλλα αγαθά και δικαιώματα του ανθρώπου, τόνισε ο εκπρόσωπος της κυβέρνησης και υπογράμμισε εν συγκινήσει ο επικεφαλής της επιστημονικής ομάδας αντιμετώπισης της πανδημίας.

Ο τονισμός της ζωής ως υπέρτατου αγαθού εξ αντιθέτου προβάλλει τον θάνατο ως το μέγιστο και μη επανορθώσιμο κακό. Πράγματι η απώλεια της ζωής κυρίως ενός προσφιλούς ανθρώπου και μάλιστα υπό συνθήκες πανδημίας ή άλλου απροόπτου γεγονότος είναι οδυνηρή, όταν μάλιστα ιδωθεί υπό την έννοια του «χαμού». Όμως και προχθές οι Έλληνες βρήκαν τρόπους να απαντήσουν στο πικρό γεγονός του θανάτου και να εορτάσουν την Ανάσταση του Χριστού, ως του «θανάτω θάνατον πατήσαντος».

Με κλειστές τις Εκκλησίες και με επισκιασμένη τη χαρά της ημέρας, από την απουσία των προσφιλών τους προσώπων, φώτα άναψαν στα μπαλκόνια και στις βεράντες, σημαίες ανύψωσαν, βαρελότα πέταξαν, ραδιόφωνα και τηλεοράσεις άνοιξαν στη διαπασών, οι γείτονες αντάλλαξαν ευχές και τσούγκρισαν αυγά και στο Λεωνίδιο έπεσαν στα γύρω

βουνά περισσότεροι δυναμίτες από κάθε άλλη φορά και υψώθηκαν τα παραδοσιακά αερόστατα, ένα μάλιστα τεράστιο με επίκαιρες ευχές...Το Μεγάλο Σάββατο μια ευχή κυριαρχούσε μεταξύ των περισσότερων Ελλήνων: «Καλή Ανάσταση» και από την Κυριακή το «Χριστός Ανέστη» – «Αληθώς Ανέστη»...

Η με την Ορθόδοξη Χριστιανική Παράδοση που φέρουν στις ψυχικές αποσκευές τους αντιμετώπιση του θανάτου δίνει στους Έλληνες μια πολιτισμική υπεροχή έναντι των δυτικών συνανθρώπων τους. Αυτοί βρίσκονται σε γνωσιολογικό αδιέξοδο με την πανδημία και φυσικά δεν μπορούν να βγουν από αυτό με την ωφελμιστική σκέψη τους. Στην Ελλάδα οι οπαδοί της αθεϊστικής ιδεολογικής αντίληψης περί της ζωής δείχνουν να επιμένουν στον ορθολογιστικό τρόπο αντιμετώπισης της, ενώ την ίδια ώρα στη Δύση εντείνονται οι φωνές για αλλαγή νοοτροπίας στην αντιμετώπιση της ζωής. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι ο Jean – Francois Guegan, διευθυντής ερευνών στο Εθνικό Ινστιτούτο Έρευνας για τη Γεωργία και το Περιβάλλον (INRAE) της Γαλλίας δήλωσε στην εφημερίδα Le Monde (18/4/2020, σελ. 27) πως **«για να αγωνιστούμε κατά των επιδημιών οι αναγκαίες αλλαγές είναι πολιτισμικές»** και ότι για αυτό «η μπάλα δεν είναι πλέον στο γήπεδο των ερευνητών, που έχουν σημάνει συναγερμό εδώ και είκοσι χρόνια, αλλά σε αυτό των πολιτικών εξουσιών».

Εάν βεβαίως οι «πολιτισμικές αλλαγές», που αναφέρει ο Γάλλος ερευνητής, είναι χωρίς μεταφυσικές προεκτάσεις δεν πρόκειται πάλι να έχουν αποτέλεσμα. Θα εξακολουθήσει ο σημερινός δυτικός άνθρωπος να είναι προσδεδεμένος στον πρακτικό υλισμό του και να διατηρεί εχθρική στάση επιβολής της ωφελμιστικής κυριαρχίας του επί των συνανθρώπων του και της φύσης. Θα παραμείνει ένα αλαζονικό ον που δεν κατέχει πλέον τίποτε από τον πνευματικό πολιτισμό, που δημιούργησαν οι πρόγονοί του. Όπως γράφει ο ποιητής και στοχαστής Γιώργος Σαραντάρης (1908 – 1941), που γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη στις 19 Απριλίου του 1908, **«στον πνευματικό πολιτισμό όταν κανείς δεν κατέχει πίστη, είναι σαν να μην κατέχει τίποτε και η Δύση δεν κατέχει τίποτε, μήτε για τον εαυτό της»**, για να προσθέσει: **«πολιτισμένος είναι μονάχα όποιος πιστεύει στην αιωνιότητα του ανθρώπου»**.-